

[Krag.]

for denne sin Anskuelse? Jeg maa sige, at jeg for mit Vedkommende er af den modsatte Opfattelse. Jeg nærer aldeles ikke Tvivl om, at de Beløb, der skulde stilles til Raadighed gennem Krisefonden som Grundlag for en frivillig Konvertering, vilde være overkommelige Beløb, idet de vilde være Genstand for en saa hurtig Rotation, hver enkelt Krone vilde saa mangfoldige Gange blive sat ind til Konverteringens Gennemførelse, at de Beløb, som vilde udfordres i endelige Kronetal, aldeles ikke vilde have de Dimensioner, som den højtærede Minister formener. Og jeg kan forsikre den højtærede Minister, at denne Anskuelse har Tilslutning baade hos økonomisk og bankteknisk sagkyndige og hos talrige kyndige indenfor Realkreditens Administration.

Men Opgaven kan jo ad disse Veje endnu løses, og det er vor Opfattelse, at hvor meget der end er forsømt, og hvor megen Skade dette end har forvoldt, ogsaa gennem den Uro ud over Landet i talstærke Kredse, som de Lovforslag, der her foreligger, har skabt, saa er der dog endnu en Mulighed for at komme frem ad disse Veje, og vi maa bestemt med Loven i Haand, saaledes som den højtærede Indenrigsminister og den høje Regering selv har været med til at gennemføre den, kræve, at der foretages en alvorlig Undersøgelse af, om der er afgørende Hindringer for at naa frem til Rentelettelse ad denne Vej. Det er nemlig den naturlige Vej, og det er den Vej, som overflødigger hele den foreliggende kunstige Opstilling og — hvad Rente-problemet angaar — ganske overflødigger den overordentlig voldsomme Beskatningsplan, som her foreligger.

Den ganske eksorbitante Rentebeskatning, som her foreslaas, skal indbringe ved Beskatning af et Udsnit af Formuerne et aarligt Provenu til at begynde med, i hvert Tilfælde saa længe Bestemmelserne gælder fuldt ud, af 35 Mill. Kr. Det vil altsaa sige et Beløb, der nogenlunde er lig med hele den hidtidige samlede Formueskat trods det, at den her i Landet ligger højere end vistnok i noget andet Land.

Skulde det mon være tænkeligt, at den høje Regering har udskudt hele den naturlige Løsning af Rentesænkingsproblemet for i Kravet om Rentelettelse, som jo forstaaeligt nok lyder stærkt fra visse Kredse af Befolkningen, først og fremmest fra Landbrugets Side — for i dette Krav at faa en Løftestang til Gennemførelse af en voldsom Beskatning med helt andre Formaal for Øje. Ikke blot tager man jo gennem

denne Lovgivning Sigte paa en Rentelettelse, som ikke har erhvervsøkonomiske Formaal, men man sigter paa ikke mindst at tilvejebringe Midler til Løsning af nye og store Understøttelsesopgaver.

Det Skattelovforslag, som her foreligger, har vi jo mødt før, hvad det principielle angaar. I Februar 1932 fremsattes et Beskatningsforslag, bygget paa de samme Hovedlinier; blot er den Beskatning, som nu foreslaas, 4 Gange saa høj som den Gang. Vor Ordfører ved første Behandling af det paagældende Skattelovforslag i Februar 1932, det daværende Medlem af dette høje Ting, Hr. N. Neergaard, gav en Karakteristik af det da foreliggende Lovforslag, som han betegnede som et ualmindelig ondartet skattepolitisk Paafund — en Karakteristik, som nu, da Skatten foreslaas firedoblet, ikke bliver mindre berettiget. Men det kan være, den høje Regering vil sige, at den er i en Situation, hvor Nøden bryder alle Hensyn, og det er muligt, den er det. Vi ved jo nok, at Trykket, ikke mindst fra den Side, hvor Regeringen har sin Hovedstøtte, nemlig Fagforbundene, i denne Tid er meget stærkt — det ærede Medlem Hr. Nygaards Krav til Regeringen har jo ogsaa været forelagt for Offentligheden —, men er Regeringen i Nød, saa vil jeg sige, at den har ved sin Forsømmelighed overfor den Regeringen paa hvilende Opgave, hvad Rente-problemet angaar, selv fremkaldt Nødsituationen. Naar vi nu tænker paa gennem disse Lovforslag at lægge nye, eksorbitant store Skatter paa et Udsnit af Formueejerne, beder jeg dog om, at man ikke vil glemme, at vi i Forvejen har den tungestvirkende Formuebeskatning, som kendes i noget Land, og at det Tillæg, som her er Tale om, vil føles ganske overordentligt tungt af mange Mennesker. Det er jo nemlig ikke saaledes, at det er Storkapitalen, man her vil komme til Livs. Storkapitalen findes for det første i mange af de store Selskaber og Institutioner, hvis Fondsbeholdninger bliver fritaget, og dernæst i de store Virksomheder, hvis Erhvervskapital i Realiteten ogsaa skal være fritaget. Det bliver altsaa de tusind-, hundredtusindtallige Kredse af smaa og middelstore Sparere, som her i første Række vil blive ramt. Der er Tusinder og atter Tusinder af gamle Mennesker, der som Resultat af et langt Livs Arbejdsomhed og Sparsommelighed har lagt sig en mindre eller middelstor Formue op, for hvis Rente-provenu de kan føre en beskedent Tilværelse, men som ved en Beskatning som den, der her er Tale om, vil blive ramt ganske over-